

„Și precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea. Și dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Că și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei; Și dacă faceți bine celor ce vă fac bine, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii același lucru fac; Și dacă dați împrumut celor de la care nădăjduiți să luați înapoi, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să primească înapoi întocmai. Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi. Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv” (Luca VI, 31-36) Pericopa acestei duminici este una scurtă, doar șase versete, dar este plină de învățăminte. Ea face parte din varianta Sfântului Evanghelist Luca a Predicii de pe Munte a Mântuitorului Hristos, predică ce arată superioritatea Noului Legământ față de Legea Vechiului Testament. În Evanghelia Sfântului Apostol Matei ea ocupă 3 capitole, acolo fiind bine stabilit raportul omului cu Dumnezeu, la sfârșitul ei „mulțimile fiind uimite de învățătura Lui. Că îi învăța ca unul care are putere, iar nu cum îi învățau cărturarii și fariseii.” (Matei VII, 28-29). Duminica trecută, tot o pericopă din Evanghelia după Luca a fost rânduită spre a fi citită din fața sfintelor altare, în care am văzut chemarea primilor ucenici la Apostolat. Pescuirea minunată reprezintă pentru noi, creștinii din aceste zile tot un apel, o chemare la urmarea Mântuitorului pe calea ce duce spre mântuire iar pericopa duminicii de astăzi ne spune ce trebuie să facem pentru a fi creștini în adevăratul sens al cuvântului. Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan, unul din primii chemați, în epistolele sale pune accentul pe iubire – semnul distinctiv al creștinilor între oameni. „Dumnezeu este iubire și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne întru el.” (I Ioan IV, 19). „Poruncă avem de la El: Cine iubește pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său.” (I Ioan IV, 21), iar pentru noi creștinii există doar frați, pentru că cu toții suntem creația și făptura lui Dumnezeu indiferent de greșelile inerente pe care le săvârșim. Să nu ne mulțumim cu sentimentul reciprocității, cu normalitatea. Să-i faci bine și celui care ți-a făcut rău. Să compensăm noi prin iubire partea care lipsește și anume generozitatea, înțelegerea. Legea lui Moise, „umbra bunătăților viitoare” după cum este numită de Sfântul Apostol Pavel cuprinde în ea și următoarele cuvinte „suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie” (Ieșirea XXI, 23-25), cuvinte ce au rămas în istoria omenirii sub denumirea de Legea Talionului. Să nu faci aproapelui tău ceea ce nu-ți place (detești) găsim în explicarea Legii Vechi, într-un tratat rabinic. Aproapele în concepția Vechiului Testament era doar conaționalul care avea aceeași credință în Dumnezeul cel Unic, prozeliții sau iudeii proveniți din rândul păgânilor fiind considerați evrei, dar de mână a doua. Mântuitorul Hristos ne-a învățat să nu ne pierdem în mediocritate, să nu ne mulțumim cu ceea ce ar trebui să fie firesc, ci noi, ca fii ai lui Dumnezeu să ne comportăm ca atare într-un mod ce ușor poate fi catalogat ca nebunie. Iubirea lui Dumnezeu față de noi este reperul după care trebuie să ne ghidăm în a ne iubi vrăjmașii. Ce ar fi fost dacă pentru păcatul protopărinților noștri, Dumnezeu nu ne-ar fi iertat prin întruparea Fiului Său Cel Unul-Născut? Ce ar fi fost dacă mai-marele vameșilor, Zaheu, nu ar fi auzit cuvintele: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam” (Luca XIX, 9) și știm bine că vameșii pentru că erau în serviciul stăpânirii romane erau o categorie de oameni detestați. Dacă fiica cananeencei nu ar fi fost vindecată, pentru simplul motiv că nu era din „oile cele pierdute ale casei lui Israel” cu siguranță

am putea spune că Dumnezeu, Tatăl nostru, este nedrept. În Rugăciunea Domnească, Tatăl nostru, Mântuitorul Hristos ne-a învățat să spunem așa: „Și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților noștri.”. Traducerea exactă ar suna în felul următor: „și ne iartă nouă datorile noastre, precum și noi iertăm datornicilor noștri”. Aici am fi la starea de reciprocitate: iubesc pentru că sunt iubit, iert pentru că la rândul meu sunt iertat și așa mai departe. „Cum faceți, așa vi se va face; cum dați, așa vi se va da; cum judecați, așa veți fi judecați; cum veți fi binevoitori, așa vor fi alții binevoitori față de voi; cu ce măsură măsurați, cu aceea veți fi măsurați” găsim într-una din primele scrieri ale părinților apostolici, Epistola I către Corinteni a Sfântului Clement Romanul XIII, 2. Lumea nu se poate schimba în bine fără iubirea vrăjmașilor. Dacă îl urăști și tu pe cel ce te urăște, ura crește, însă, dacă tu îi vei răspunde cu iubire celui ce urăște, acesta are toate șansele să nu te urască mai mult sau se poate întâmpla ca acesta să-și schimbe sentimentele. „Eu cred că cea mai mare suferință a noastră, a oamenilor este aceea de a ne suporta unii pe alții” spunea unul din marii profesori de teologie al veacului trecut, Nichifor Crainic. Este o suferință să fim urâți, să fim invidiați pentru ceea ce facem, pentru realizările noastre, pentru aptitudinile noastre. Dar prin calea ce strămtă și cu chinuri ajungem la mântuire, ajungem în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă orice cruce primită și purtată cu seninătate îl apropie pe om de Dumnezeu, suferința ce decurge din urmarea lui Hristos se situează pe treapta cea mai înaltă. Sfântul Evanghelist Luca a reținut un detaliu foarte important „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie” (Luca IX, 23). Nu cum ne fac semenii, ci cum am voi să ne facă, să se comporte față de noi, așa să le facem noi, lor. Făcând acest lucru înseamnă că poziția de ceștin se realizează în raport de a voi, de a face binele. Lupta împotriva răului începe din sinea noastră, lupta cu necunoscutul din noi, că înlăuntrul nostru să existe o luptă dintre bine și rău din care binele să fie biruitor. „Nu te lăsa biruit, ci biruiește răul cu binele” (Romani XII, 21). Odată cucerită această poziție interioară se poate păși la schimbarea dinafară, potrivit legii sufletului de a se lăsa pătruns de bine. Prin aceasta ne jertfim pe propria cruce egoismul, ura, tot ceea ce ne îndeamnă înclinația spre a săvârși păcatul. „Ci toate câte voiți să vă facă vouă oamenii, asemenea și voi faceți lor, că aceasta este Legea și proorocii.” (Matei VII, 12). Prin aceasta suntem fii Celui Preaînalt, prin faptul că ne străduim să nu fim biruiți de rău. Smerenia nu trebuie confundată cu pierderea demnității. E recomandabilă, omul este obligat să respecte demnitatea creației lui Dumnezeu. „A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti zice Domnul”, iar acest lucru ar trebui să ne ușureze, deoarece ura îndreptată vrăjmașilor este o greutate ce ne apasă sufletul. Dacă nu reușim să ne înțelegem că vrăjmașul nostru, să ni-l facem aproape, măcar să nu ne îngreunăm sufletul cu povara sentimentului negativ îndreptat către el. Răzbunarea cea mai cruntă este când dușmanul tău e silit a recunoaște ca tu ești bun și dânsu-i rău. Iar prin această „răzbunare” câștigăm sufletul vrăjmașului nostru. „Împărăția lui Dumnezeu se cucerește iar cei ce se silesc pun mâna pe ea” (Matei XI, 12). Nu este ușor să facem bine celui care ne face rău, dar măcar să nu răsplătim cu aceeași monedă. Evanghelia ce astăzi a fost citită în auzul tuturor, predica Mântuitorului rostită în fața mulțimilor ne vrea mai presus de ceea ce ar trebui să fie normal. Ne cere să-L imităm pe Dumnezeu. Cum am putea face acest lucru? „Fiți milostivi precum și Tatăl vostru este milostiv” (Luca VI, 36). Prin facerea de bine ne asemănăm cu Dumnezeu, să ne învățăm să facem binele. Credința lucrătoare prin iubire este cea care ne mântuiește (Galateni V, 6). Credința aduce faptele cele bune spre folosul nostru și al celor din jurul nostru. A fi creștin, nu este o imposibilitate, un munte al suferinței pe care nimeni nu l-a urcat vreodată. Avem cele mai bune exemple pe sfinții care au strălucit în mijocul acestei lume tocmai prin împlinirea acestei porunci. Totul ne este la

Duminica a XIX-a după Rusalii Între Iertare și Dreptate

Scris de Alexandru Lucian

Sâmbătă, 01 Octombrie 2011 21:09 - Ultima actualizare Duminică, 02 Octombrie 2011 07:03

îndemână dacă ne comportăm ca niște fii ai lui Dumnezeu. Așteptarea lui Dumnezeu este pentru cei buni ca să nu cadă în păcat, și pentru cei răi ca să vină pe calea cea bună. Vrednicul de pomenire mitropolit al Ardealului, Antonie Plămădeală spunea: „Adevărata victorie trebuie s-o obținem nu împotriva celor ce ne fac rău, ci mai ales împotriva noastră înșine. În cazul că am dori răzbunarea, cel mai aproape de noi care face răul, neîmplinind porunca lui Hristos, am fi în primul rând noi înșine. Cum ne tratăm pe noi în cazul acesta? Cerem, pentru noi dreptate, sau iubire, iertare, milă? Iată o temă de adâncă meditație, care poate arunca o lumină nouă asupra întregii dileme!” Puterea de a ierta și de a iubi pe vrăjmașii noștri, de a-i aduce la stadiul de aproape, de frați ai noștri pentru că cui i se iartă puțin, puțin iubește o putem dobândi prin rugăciune dar și prin urmarea Mântuitorului Hristos. Iar Dumnezeu ne iartă de fiecare dată văzându-ne dorința și străduința de a-l urma.

Pentru Sighet

Online, Alexandru Lucian, student la Facultatea de Teologie din Iasi